ZÜLKARNEYN
MU'NUN SIRRI

ÜMİT EVİM

İLK Kitap

tilki
Kitap

ZÜLKARNEYN MU`NUN SIRRI
Ümit Evim

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız
Kapak Görseli: Sevda Yücesoy Evim

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8579-75-8
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ZÜLKARNEYN
MU`NUN SIRRI

Ümit Evim

Sevda'ma;
Furkan'ıma…

YAZAR HAKKINDA

1975 yılında Tekirdağ'da doğdu. Şiir, deneme ve hikâye dalında birçok ödül sahibi olan yazar, evli ve bir çocuk babasıdır.

Gerçekten biz onu yeryüzünde iktidar sahibi yaptık ve ona ulaşmak istediği her şeyi elde etmesinin bir yolunu verdik.

Derken o da bu yollardan birini tutup gitti.

Kur'anı Kerim Kehf Suresi 84-85

Ve Ruh beni yukarı kaldırdı ve arkamdan; Rabbin izzeti kendi yerinden mübarek olsun diye büyük bir gürleme sesi işittim.

Tevrat Hezekiel 3-12

****

"Dünyadaki her şey o kadar berbat hâle gelmişti ki..." dedi Dohak. "Noh'tan sonra tam üç bin yıl sürdü tüm yaşamı normal hâle döndürmek ve biz Mu'nun büyük bilgeleri şimdi Rabbin düzenini sağlamak için gönderdiği elçileri koruyup gözeteceğiz. Ta ki Rabbin mesajı son elçiye kadar ulaşsın."

Ben Katu oğlu Tonyuk. Dünyaya düzen veren Mu'nun asil çocuklarından biriyim. Dört yaşımdan beri öğreniyorum ve sabırla görevimi bekliyorum. Şimdi sadece bilgeler masasındaki ululların bardaklarına petuka dolduruyorum. Bu şeref bana bu yıl verildi.

Korkuyorum. Heyecanlıyım.

Bizler büyük Mu'dan arta kalanlarız. Adamız üç bin yıl önce elçi Noh zamanında olan büyük tufanda sular altında kaldı, ama Mu'nun büyük bilgeleri bunu önceden bildirmiş ve şu an yaşadığımız topraklara getirmişti bizleri.

Büyük ata Âdem'den beri süregelen ilahi düzeni korumak bu meclisin göreviydi. Âdem cennetten kovulmuştu ve oğlu Şit dünyadan da kovulmamamız için meclisi kurmuştu. Rab, insanları düzensiz yaratmıştı erdemi kendileri bulsun diye.

İlk insandan beri onlara düzen için elçiler göndermişti. Bizler bu elçileri bulup Rabbin verdiği mesajları tamamlayıncaya kadar gözetiyorduk.

Erdemli ve adil Mu, binlerce yıl medeniyetin en kudretli krallığı oldu. Tüm dünya basit bir yaşamı sürerken Mu'daki insanlar mimarlık dehası büyük ziguratlarda yaşıyor, atsız arabalarla geziyor ve kuşlar gibi gökyüzünde seyahat ediyorlardı. Işığa hükmediyor, şehirleri aylarca yolculuk yapılıp varılabilen topraklardan bile görünüyordu.

Silahları gök gürültüsü gibi şiddetli ve şimşek gibi kavurucuydu. Bilinen her topluluk onlardan ölesiye korkuyor ve tüm meraklarına rağmen adaya gitmeye cesaret edemiyorlardı.

Elçiler ve Rabbin mesajı onları huzur ve barış içinde yaşatıyordu. Ta ki kral Mezzu kibrine ve açgözlülüğüne yenilip ana kıtaya zulmedene kadar… Yaptığı seferde çok kan akıtmış ve Rabbin büyük emirlerine karşı çıkmıştı. Elçi ve bilgeler onu uyardı. Rab, onları sınamaya karar verdi.

Getirilen kölelerden bulaşan bir hastalık tüm adayı kasıp kavurdu. Noh, bilgeleri de uyardı. Biz şimdi yaşadığımız, insanlardan uzak Vaas'a geldik. Elçi ve mesajdan mahrum kalan Mu büyük depremler ve sellerle sular altında kalarak battı.

Birazdan işaretliler yani Zül'ler gelecek. Kurucu babamız Şit'in adı ile anılacak ve kutsanacaklar. Büyük erdemler ve büyük yasalar yüzlerine okunacak. Dohak yüzlerindeki nuru görüp görevlendirecek.

İşaretliler. Dohak biliyor işaretlileri. Akpotolar buluyor ve onları eğitimleri için Vaas'a getiriyor. Nuru tamam olanlar Rabbin mesajını bekliyor. Sonra alındıkları kavimlere mesajı anlatıyorlar. Hepsinin yanına bir Uk veriliyor.

İşte ben bu Uk olabilmek için çok çalışıyorum.

Ben Katu oğlu Tonyuk… Gölgelerimi kovduğumda bana görev verilecek. Dikkatliyim. Çok çalışıyorum. Babam Katu elçi ile güneye gitti ve bir daha dönmedi. Annem Gişkim bahçe işlerinde görevli. Burada toprak zor veriyor, ama hiç aç kalmadık.

Sorok Yazmaları

BÖLÜM 1

KARANLIK

Yine anahtar tutukluk yapmıştı. Bu durumdan nefret ediyor, ama bir türlü zaman bulup yaptıramıyordu. Bir yıl kadar önce dairesine hırsız girmiş ve kapının arızasını hediye olarak bırakmıştı. Gerçi dairede alacak bir şey bulamamış ve bulduğu kâğıtla kaleme okkalı bir küfür yazıp gitmişti.

Kâğıt ve kalem… Dairesinin özeti buydu. O kadar çok fazla etrafa yayılmışlardı ki bazen aradığını bir saat bulamadığı oluyordu. Dairesi "küçük, ama sevimli" sınıfında basit döşenmiş nerdeyse stüdyo daire sayılabilecek bir mekândı. Ancak ayakkabısını giyebileceği bir boşluktan sonra hemen hemen dairedeki hayatının tamamını geçirdiği salon çıkıyordu karşısına. Salonun sol tarafındaki pencereye öğlene doğru bir saat kadar güneş vuruyor, ama o saatlerde pek evde olmadığından aydınlık hâlini göremiyordu dairesinin. Salonun bitiminde küçük bir koridor vardı. Sağda tuvalet ve banyo tam karşıda da yatak odası... Solda ise ancak bir kitaplıkla bir çekyat koyabildiği küçük bir oda bulunuyordu. Ezelden beri dağınık çalışırdı. Burayı da o dağınıklık geleneğine alıştırmıştı. Salonda en sevdiği koltuğunun etrafı anlık bırakılmış, ama sonra kaldırmaya üşenilmiş onlarca kitapla doluydu. Mesleki kitapların haricinde en çok beğendiği yazar Jean Christophe Grange'ın romanlarıyla birlikte, efsanesi Stephen King'in başyapıtları ile doluydu

kitaplığı. Ancak son zamanlarda pek roman okumuyordu ve hatta Grange'ın Kaiken'ini yarım bırakmıştı. Notlarını kâğıtlara aldığından her yerde bu notları görmek mümkündü, hatta çoğu kez terliğiyle beraber banyoya geldiği olmuştu evraklarının. Dizüstü bilgisayar kullanıyordu, ama hiçbir zaman tam teslim olacak kadar güvenememişti bu alete.

Hava kararmak üzereydi. Her hava kardığında bir hüzün çöküyordu üzerine. Otuz altı yaşında Türkiye'nin en genç profesörlerinden biri olarak kariyerine başlayan ve çok büyük gelecek vadeden bir tarihçi olduğu söylenen mağrur, kibirli Korhan Kartal'ın süngüsü çabuk düşmüştü ve güneşin batışı kendi akademik kariyerinin batışını andırıyordu. Işıkları açmadan öylece koltuğa oturdu. Ne olmuştu da Bahçelievler'de bir apartman dairesine sıkışıp kalmıştı.

Hâlbuki hayat ne kadar güzeldi başlarda. 1,75 boyunda ve genellikle kısa kestirdiği koyu kestane saçları ve asla kilo sorunu yaşamaması ayrıca Kafkas erkeklerine has kemikli yüzü ile çok kızı koşturmuştu peşinde. O dönemlerde Bradley Cooper'dan tek farkı gözlerinin kahverengi oluşu olduğunu söylerlerdi. Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümünü derece ile bitirip hızla ve takdire şayan bir şekilde basamakları tırmanıp Tarih Profesörü ünvanı alması özgüvenini Kaf Dağı misali yüceltmişti. Gıpta ile bakılan bir kişiyken bir hafta içinde her şeyi berbat etmesi de o dağdan düşerken hiç Zümrüt'ü Anka'ya rastlamaması kadar garipti. Sıkıntıyla derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp koltuğa daha da fazla gömüldü. Hazırladığı son makalesinin çok ses getireceği belliydi, ama bu beklediği yönde değil de daha çok dalga geçilen bir hâle dönüşmüştü. Oğuz Kağan Destanı'nın gerçek bir tarihe dayandığı fikrinin altını çok doldurmadan heyecanla yazmıştı. Bilimsel veriler-

den uzak sadece tarih kariyerlerini magazinsel argümanlarla şova dönüştüren birkaç soytarıyı gereğinden fazla dikkate alması her şeyi başlatmıştı, ama yine de tüm yazdıklarına inanmıştı ve hâlâ içinde bir yerlerde bunlara inanıyordu. Sonra o meşhur röportaj… Bir arabesk filmin son sahnesi gibiydi.

"Kanal Milenyum televizyonundan arıyoruz, sizinle ciddi bir program yapmak istiyoruz." dediklerinde uzun süre inanamamış ve karşıdaki muhabirin birkaç alo haykırışından sonra ancak cevap verebilmişti. Hemen hemen hiç televizyon seyretmez, daha doğrusu zaman öldüren bir makine gözüyle görürdü bu "şeytan kutusunu…" Bu yüzden teklifin geldiği Kanal Milenyum'un hafifliklerle dolu programlarıyla tanınan ve akışın çoğunu ciddiyetten uzak yayınların doldurduğu bir kanal olduğunu bilememişti. Bu yayını, içindeki inancı ispatlayabileceği bir fırsat olarak görmüş, ancak daha ilk stüdyoya girer girmez, burada kendisini, profesörden çok bir çadır sirkinde yanan halkadan atlamak üzere olan aslan gibi hissetmeye başlamıştı. Şakakları zonkluyor, ama derdini anlatabilme hissine sımsıkı sarılmaya devam ediyordu. Ta ki o nefret ettiği pop müzik kliplerinden fırlayıp sürekli ağzında bir sakız çiğniyormuş gibi konuşan kadın moderatörün sorularının gittiği yerin karanlık bir uçuruma dönüşmeye başladığı anlara kadar…

Stüdyoda üç kişiydiler. Ortada, saçları garip bir sarıya boyanmış sunucu, solunda TRT arşivlerinden fırlamış gibi gözüken bir arkeolog ve sağında da tehlikeyi fark etmiş, ama kaçacak çok yeri olmayan bir tavşan gibi kalakalmış tarihçi.

"Siz çocukluğunuzda bolca masal okudunuz sanırım." diye ilk kurşunu sıkmıştı arkeolog.

"Her masal ve efsane, aslında bünyesinde bir gerçeklik barındırır." diye savuşturmaya çalışsa da.

"Ama o gerçekler biz bilim adamlarınca delillere dayandırılmalıdır. Her masal anlatana inanacaksak bilim bir varyeteye dönüşür." darbesi ve: "Sizin gibi amacı sadece ünlü olmaya çalışmak olan birine bilimden bahsetmek ne kadar doğru olur bilemiyorum." sözü artık tavşanımızın gözüne far tutulmasına sebep olmuştu.

Bazı belgeleri sunmaya ve bir şeyler anlatmaya çabalamak, daha fazla gömülmeye sebep oluyor ve şakakları artık vücudunun dışında atmaya başlıyordu sanki ve sonunda olan oldu.

"Şarlatan" kelimesinde gözleri karardı. Masada duran bardaktaki suyu arkeoloğa fırlatmak isterken bardak elinden kaydı ve sunucu kadının tam gözünün altına çarptı. Yayın kesilmişti, ama sonraki günlerde ne despotluğu kalmıştı ne de kadın düşmanlığı… Bir ay boyunca her fırsatta ekranlarda gösterilen kadının gözündeki morluk kariyerini yavaş yavaş çökertmeye yetmişti.

Bir süre sonra üniversite kurulu "Gelecek Vadeden Tarihçi"yi atıvermişti. Nedense hiç çırpınmamıştı. Garip bir teslimiyet içerisinde olanları ve olacak olanları kabullenmişti.

Önce Beşiktaş'taki evin kirasını ödeyemedi. Sonra aracını sattı. Gelecek umutları dibe vurmuşken kampüsü Avcılar'da olan Özel Orta Asya Üniversitesinden teklif aldı. Tereddütleri vardı, ama bunları dile getirebilecek durumda olmadığını da biliyordu. Özel üniversite onun gözünde zengin çocuklarının vakit öldürdüğü ve ciddiyetten uzak binalardı.

Ancak karşılaştığı durum bu düşündüklerinin tam zıttıydı. Özellikle tarih bölümü öğrencileri araştırmacı, idealist ve üniversite politikasının da katkılarıyla Türk tarihine müthiş düşkünlerdi. Üniversite bir vakıf üniversitesiydi ve vakfın başkanı, Korhan'la ilk konuşmasında yaşadığı "talihsizliklerin" üstüne

basarak onun gibi bir akademisyeni kazanmış olmanın mutluluğundan dem vurmuştu. O anda kendisini sakatlıktan kurtulduktan sonra yeniden yıldız olması beklenen bir futbolcu gibi hissetti.

Şimdi soğukların yeni bittiği, güneşin kısıtlı da olsa yüzünü yeni yeni göstermeye başladığı İstanbul'da mütevazı bir dairede, mütevazı bir yaşamı vardı ve tüm bu karamsarlığının etkisiyle çoğu gece olduğu gibi doğru düzgün bir şeyler yemeden ders notlarını incelemeye başladı. Artık idealist kavramlarını yaşantısında, hayal gücünde ve umutlarında bulamaz olmuştu. Yıllarca bilinmeyenleri bulmak, çözülmeyenleri çözmek ve büyük keşifler yapmak azmiyle hayaller kurmuş, hatta bu uğurda bazı metinlerin şifreli olabileceğini düşünerek kriptolojiye merak salmış, akademisyenliğinin dışında bayağı uzun zaman kafa patlatmıştı bu gizem kokan alana.

Her şey baş aşağıydı artık. Sevdiği kadın bile onu terk etmişti. Kendini arabesk bir filmin, birazdan bol acılı bir uzun hava okuyacak başrol oyuncusuymuş gibi hissediyordu.

Ah Lale! Çok severek aldığı -tabii ki bir kısmı banka kredisiyle- A4'ünü satana kadar sabredebilmişti ancak. İki sene ilişkileri olmuş ve Penelope Cruz'un İstanbul versiyonu kadar güzel bir sevgilisi olmasını hep şans olarak görmüştü. Gariptir ki aracın servis bakımlarını yaptırmaya gittiğinde güzelliğine tezat sesiyle çalışanları çileden çıkaracak kadar yüksek perdeden kavga ederken tanımıştı onu. Uzun süre sesle görüntü arasındaki farklılığı sanki seslendirme yapıyorlarmış gibi garipsemiş, hatta bazen bir tablo misali sadece seyretmek istemişti. Bir gülümseme ile başlayan ilişkinin kapitalist değerlerle sarmalandığının farkına evinde bir çöpünü bırakmadan gittiğinde anlamış ve bir film bittiğinde rol arkadaşının gidişi

kadar doğal karşılamıştı bu gidişi. Gitmişti işte. Uzun bacaklarını da beraberinde götürerek gitmişti. Uzun uzun ve duygusal konuşmalar olmadan öylece bırakıp gitmişti, ama Korhan yine de ilişkinin hakkını vermek istercesine bazı geceler derin derin düşünüyor, sonra aslında birçok özelliğini sevmediğini anlıyordu. Alışkanlık mıydı, yoksa gerçekten sevmiş miydi Lale'yi? Şimdi sanki başka bir yaşamda fantastik bir roman gibi geliyordu eski yaşantısı.

Babasının hep dediği gibi; "Geçmişin izleri gelecekte gideceğin yolların önündeki engellerdir. Ya onları kaldırmayı öğrenirsin ya da o engellere takılır düşersin." Ama onun hayatında uzun zamandır bir yol yoktu ve geçmişi düşünmekten de artık sıkılmıştı. Yaşananlar o kadar gururuna dokunuyordu ki bir türlü gerçekliğe dönemiyor, mağlup bir ordu gibi küçülüyor, küçülüyordu.

Öğrencileri onu biraz silkelemiş ve eski korkusuz Korhan'ı aramaya başlamıştı belleğinde. Toparlanmalı ve tekrar o çok sevdiği tarihin gizemlerine, kafa yormalı, bulunan eserleri hiç kimsenin bakmadığı açılardan görebilmeliydi. Kendinde en sevdiği ve başarılı günlerdeki en büyük meziyeti olarak gördüğü işte bu kimsenin bakamadığı yerden bakabilmesiydi. Çocuklar sorularıyla dağarcığını açıyor, ona yeniden eski sayfalardaki yeni buluşlara yelken açabilmenin rüzgârlarını hissettiriyordu.

"Hocam, size göre tarihteki en gizemli karakter kimdir?" diye sorduğunda bir öğrenci;

"Biz tarihteki hiçbir karakter hakkında, onları gizemden kurtaracak kadar net bilgiye sahip değiliz, ama en gizemli topluluk kimlerdir dersek; kesinlikle ilk üçe Türkleri koyarım." demişti.

Çocukluğundan beri Türk kelimesinin geçmediği çok az gün görmüştü. Eskiden Türk ırkının üstünlüğü ve yüceltilmesi üzerine argümanlarla şekillendirilmiş Ülkücü hareketin en önemli figürlerinden biriydi babası. Büyük Reis Ertuğrul Kartal "seksen öncesi" çok olaylara katılmış sonra askerî darbe ile beraber hapiste işkenceler ve zulümler yaşamış, hareketin duayeni olarak kendi kabuğuna çekilmişti. Tüm karakterini ve sokakları bırakmış, ancak daha önce varlığını pek dikkate almadığı eşinin üstüne şehri yıkarak çekilmişti davasından. Selma Hanım artık bir halayık gibi hizmet etmek için vardı sanki yaşamında ve bu belli edilmemesi, gizlenmesi gereken bir sırdı. Yüzünün her hattı, "Bu yaşamı istemiyorum" diye haykırırken her defasında dünyanın en güzel eşine sahip mutlu kadını oynamak zorunda kalmıştı. Ta ki puslu bir günde, garip bir trafik kazası hem annesinin hem babasının hikâyesini sonlandırana dek... Artık bilinçaltına yerleşen kavramlardan mı yoksa babasının yarım kalmış davasına hep değer verdiği için mi bilinmez, ama Türk tarihi hep o gizem arayan yanında, başköşede olmuştu.

Orta Asya Üniversitesi, Türk Tarihini Koruma Vakfı tarafından yönetiliyordu. Sonradan vakfın başkanının babasını yakından tanıdığını anlamıştı. Yani aslında babası tarafından kurtarılıyordu. Buna, başlardaki o minnettarlıktan sonra bayağı içerlemişti. Bu yüzden vakıf başkanı Murat Kop'un ısrarlarına rağmen Florya'daki vakıf merkez binasında her perşembe yapılan istişarelere katılmıyor ve mutlaka bir bahane uyduruyordu. Ne de olsa bu yapılan bir sadakaydı ve kendisi de bu durumda dilenci oluyordu.

Kendisine sert bir kahve yapmak için koltuğundan kalktığında Samuel Noah Kramer'in "*Tarih Sümer'de Başlar*" adlı kitabına ayağı takılıp nerdeyse düşecekken babasının sözü tek-

rar aklına geldi ve nedense bayağı sesli bir şekilde kahkaha ile gülmeye başladı.

"Deliriyorum herhâlde. Sonunda iyice kayışı kopardım sanırım." cümlesini yine sesli söylediğini fark edip, kimsenin olmadığı ve tamamen karanlığa gömülmüş dairesinde bağıra bağıra ağlamaya başladı. Bu hezeyanlarına alışkın değildi. "Artık otuz sekiz yaşındayım, toparlanmam lazım. Allah'ım bana yardım et!" deyip kahveden vazgeçerek koltuğuna gömüldü.

Kapıya canhıraş bir şekilde vurulmasıyla uyandığında boynunun tutulduğunu fark etti. Koltukta uyumuştu ve bu çok sık olmaya başlamıştı. Gözlerini açmaya çalışarak saatine baktı. Saat 04.35'ti. Bu saatte bu kadar sert ve ısrarlı vuruşlara ne kapısı ne de kendisi alışkın değildi.

BÖLÜM 2

VAKIF

O kadar zorlukla kalktı ki koltuğundan; boynundaki acı olmasa bunun bir rüya olduğunu zannedecekti. El yordamıyla lambanın anahtarını bulup bastığında kapıya vurulmanın şiddetinin arttığını fark edip daha hızlı hareket etti.

"Kim o?"

"Ben Cevher!"

Tam 'Hangi Cevher?' diye soracakken Murat Bey'in koruması Cevher olduğunu anlayıp biraz da panikle kapıyı açtı.

"Cevher Bey kafayı mı yediniz? Bu nasıl bir saygısı…"

"Giyinin profesör. Hemen çıkmamız lazım."

Cevher, acelesi olduğunu söylerken bile o duygusuz bakışlarından taviz vermemişti. Tüm bu acele edişine zıt bir duruş ve sakin bir ses tonuyla tekrar etti:

"Lütfen Korhan Bey! Acelemiz var. Yolumuz uzun."

"Ne acelesi ne uzunu?" Kelimelerinden başka bir şey söyleyememişti."

"Yok, yok, ben hâlâ uyuyorum ve bu bir kâbus." Cümlesini aklından mı geçirmiş yoksa söylemiş miydi? Bunu bile fark edemeyecek kadar korkmuş ve paniklemişti.

"Bakın Korhan Bey. Murat Bey'in emriyle buradayım. Bana derhâl sizi vakfın merkezine götürmem söylendi."

Bu bir rica mı yoksa emir miydi bir doksanlık devin yü-

zünden anlaşılmıyordu. Çıkık elmacık kemikleri, ela gözleri ve kemerli burnunu tamamlayan çukurlu çenesiyle çizgi romandan fırlamış kadar orantılı bir yüz yapısına sahip ve bir o kadar yakışıklıydı. Herhâlde gülümsemeyi becerebilirse çok kadını peşinden sürüklerdi. Cevher'in Türkiye Ordusunda eski bir bordo bereli başçavuş olduğunu duymuştu. Muhteşem bir askerî kariyerden sonra aniden emekli olduğunu -gerçi Yunan heykellerine benzeyen fitliğiyle pek fark edilmiyordu- ve sonrasında Murat Bey'in korumalığını yaptığını kısa zaman önce bir arama motoruna ismini yazarak öğrenmişti. Şimdilerde araştırma yapmak bu kadar kolaydı. Diğer insanlardan bir tık farklı bir şey yaptığınızda tüm arama motorları sizi ifşa ediveriyordu, ama hiçbir zaman bu kadar bilimsel çalışmalar yapan bir kuruluşun başkanının neden bir korumaya ihtiyacı olduğunu da anlamamıştı.

"Yanınıza sadece basit şeyler alın. Tüm ihtiyaçlarınız karşılanacak."

"Ya iyi de ne için gidiyoruz ne kadar sürecek?"

"Bütün konular vakıfta açıklanacak Profesör. Lütfen acele edin. Yolda sorularınıza bilgim düzeyinde cevap veririm."

"Vakfın merkezi Florya'da değil mi? Bir adımlık yol, nedir bu telaşınız?"

"Bunu açıklamaya vaktim yok, ama Tekirdağ'a yakın bir yere gideceğiz."

Bu gece kurduğu tüm cümleler kendi ağzından çıkmıyordu sanki. "Hayda!" kelimesini de belki ilk defa kendi sesinden duyuyordu. Profesörden ziyade Kapıcı İsmail Efendi gibi hissediyordu.

Cevher'in o ifadesiz yüzünde artık bir öfke birikmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı ve başka çaresinin kalmadığına

kendini inandırıp hemen üstünü değiştirdi. Sadece el çantasını, dizüstü bilgisayarını ve cep telefonunu aldı. Artık çağımızın insanlarının yeni uzuvlarıydı bunlar. Özellikle cep telefonu olmadan nefes alamayacaklarmış gibi düşünen bir gençlik vardı sokaklarda.

Apartmanın dış kapısına indiklerinde mart ayı gecelerinin hâlâ serin olduğunun farkına vardı. İstemsizce ellerini göğsünde kavuşturmasına rağmen titremeyi engelleyemedi.

"Park yeri bulamadım. Elli metre ileride araç..."

'Burası İstanbul.' diye içinden geçirdi. 'Park yeri için insanlar birbirini öldürüyor.'

Cevher araç demişti, ama gördüğü nesne İsveç malı bir sanat eseriydi. Gerçi artık bu otomobil devi de Çin malıydı. Hayatımızda kullandığımız birçok nesne gibi… Eğer bu otomobilse sağa sola park etmiş araçların yüzde doksanına at arabası demek daha doğru olurdu. Ne de olsa hepsinin gücü beygirle ölçülmüyor muydu? Bu basit espriye gülmeyi o kadar çok isterdi ki, ama biraz soğuk, biraz tedirginlik, yüzünde küçük de olsa bir gülümsemeye yer bırakmıyordu.

Otomobilin koltuğu o kadar genişti ki kendini küçücük hissetti. Bir zamanlar böyle bir araca sahip olabilmenin hayalini kurabiliyordu. Şimdi ise bir uzay aracı gibi geliyordu ona.

Tüm semtler çok kısa anlarda geçiyordu aracın ön camından. Dışarıya bakmasa otomobil sanki hiç gitmiyordu. Ne bir sarsıntı ne de bir motor sesi. Bu gece yaşananlara inat çalan Vivaldi'den başka bir ses duyulmuyordu. 'Aslında Metallica daha uygun olurdu Cevher'in varlığına…' diye düşündü. Tüm bu rahatlığa rağmen kendini boğulacakmış gibi hissetti. Camı açmak için düğmeye panik hâlinde bastı ve içeriye giren serin hava ona tokat etkisi yaptı. Cevher sadece başını hafifçe sağa

çevirip, sanki dudaklarındaki hafif bir kıpırdanmayla, gülümseme ile küçük görme arasında bir bakış attı.

Dışarıya bakamıyordu. Hiç bu kadar hızlı giden bir otomobilin içinde olmamıştı. Saatteki hızı 220 km olmasına rağmen tek tük bir iki aracın arasından bale yaparcasına süzülüyordu. Bir süre sonra korku kendini teslimiyete bıraktı. Koltuğun rahatlığıyla gözleri kapandı.

Küçük bir sarsıntıyla uyandığında sanki bir yıldır uyuyormuş gibi geldi. Çevreye gözlerini ovuşturarak baktı, ama uzaklarda birkaç ışıktan başka bir şey göremedi. 'Ana yoldan çıkmış olmalıyız.' diye düşündü. Otomobilin gittiği istikamette geniş bir araziye yayılmış, ancak düzenli ışıklar gördü. 'Herhâlde burasıdır.' diye geçirdi içinden. Cevher açıklama yapmak zorunda hissetti kendini.

"Yorgun görünüyordunuz ben de uyandırmak istemedim. Ana yoldan saptığımızdaki tümsek sizi uyandırmış olmalı…"

"Şu ilerideki yapı mı vakıf?"

"Evet. Bir dakikaya oradayız."

Saatine baktığında otuz dakikadır yolda olduklarını anladı.

"Neredeyiz?"

"Yeniçiftlik'le Tekirdağ arasında bir yerdeyiz."

Daha önce yaz aylarında birkaç kez gelmişti buraya. Lale ile geçirdiği güzel günlerden birkaçıydı. Mesafeyi aşağı yukarı tahmin edebiliyordu.

"Cevher Bey resmen uçarak gelmişiz. Otuz dakikada bir buçuk saatlik yolu almışız."

"Aslında daha hızlı gelebilirdik, ama size rahatsızlık veririm diye korktum."

Bu cümlede aslında biraz kibir ve çokça ego vardı. İçinden kahkahalar attığına yemin edebilirdi Cevher'in.

Ortalıkta hafif bir kızıllık oluşmaya başlamıştı. Birazdan güneş doğacaktı. Bunları düşünürken içinde bulunduğu durumun garipliğini hatırladı. Güneş doğmak üzereyken evinden 150 km uzakta hiç bilmediği bir meçhule doğru gidiyordu.

Büyük bir kapının önünde durduklarında çevredeki büyük duvarları fark etti. 'Çokça, ama düzenli…' diye düşündüğü ışıkların bu duvarların üzerindeki spotlar olduğunu anladı. Bir vakıf binasından çok askerî bir üssü andırıyordu burası. Her geçen dakika sorularına sorular ekleniyordu, ama karşılığının yanında duran adamda olduğunu hiç zannetmiyordu. Araç içeri girdi ve çok yavaş sayılacak bir şekilde arazideki binalardan iki katlı olanına doğru ilerledi. Her zaman yaşına göre çok dinç olan Murat Bey kapıda bekliyordu.

Murat Bey, hafif eğik duruşuyla yanınıza gelene kadar sanki çok uzunmuş havası veren, zayıf bir vücuda sahipti. Kafasının küçük oluşu bu vücuda yakışmıştı. Yüzündeki her uzuv sanki aceleyle yerleştirilmiş gibiydi. Sadece kalın kaşları belirgindi ve ona bilge havası katıyordu. Az kalan saçlarını geriye taramış, dişlerini göstermeden gülümseyen, her zamanki gibi vücut diliyle nezaket abidesi bir kişiydi.

"Hoş geldiniz Profesör." derken sesinde gerçek bir merhamet varmış gibi geldi. Genelde kendisine Korhan Bey derdi, ama bunu şu anda garip bulmanın manasız olacağına karar verdi.

"Buyurun, içeride çok güzel bir kahvaltı bizi bekliyor."

Ağzından birkaç sözcük çıkacak oldu, ama bir çobanın arkasındaki koyun gibi takip etmeyi seçti.

Çoban, koridorun bir yerinde sola döndüğünde geniş ve aynı zamanda harika döşenmiş salona girdiler. Girer girmez sol tarafta büyükçe bir masa dikkat çekiyordu. Masanın oldu-

ğu duvar birçok savaş sahnesini anlatan resimlerle doluydu. Mohaç Savaşı'nı anlatan Ahmet Talut'un resmini tanıdı. O beyaz at ve üstündeki kırmızılar giymiş süvariyi kim unutabilirdi ki? Sağ tarafta masanın yanındaki duvara doksan derece olan duvarda dev ekran bir televizyon ve önünde modern tarzda birkaç koltuk vardı. Uzak köşede ise klasik bir oturma grubunun ortasında antika olduğu anlaşılan ve üzeri insanın iştahını kabartan kahvaltı sofrası döşenmiş genişçe bir sehpa vardı. Koyun, çobanı takip ederek zaten kahvaltının yakınına kadar gelmişti.

"Profesör, size kendimi nasıl affettirebilirim bilemiyorum. Bir özür olarak isterseniz kahvaltıdan başlayalım."

"Bakın beyefendi, şu anda kafamdaki soruların içinde açlığım yok. Ben neden buradayım?"

"Bütün sorularınıza cevap vereceğim. İnanın bugün burada olduğunuza çok mutlu olacaksınız. Kahvaltı etmenizde ısrar ediyorum. Burada bir tutsaklığınız yok. Misafirimizsiniz. Hem de burada bulunmuş birçok insandan daha özel bir misafir."

"Getirilme şeklim daha ziyade bir zorunluluk arz ediyordu ama."

"Cevher Bey, her işi ciddiye alır ve bazen bu ciddiyeti abartabiliyor. Bir kusuru olduysa ben onun adına özür diliyorum."

"Yok, yok asla. Aksine daha önceki diyaloglarımızdan samimi idi…"

Cevher'le olan daha önceki iletişimin gözleriyle olduğunu düşününce "samimi" kelimesi az bile kalıyordu aslında. Gerçi, kış kadar soğuk bu adamın konuşabildiğinden bile emin değildi.

Bu sırada bir servis arabasının üstünde birkaç sürahi ile

hizmetli belirdi yanlarında. Çayı oldum olası pek sevmezdi. Sıcak sütü tercih etti. Kızarmış ekmeğinin üzerine biraz tereyağı ile bal sürerek yemeğe başladı. Bayağı acıkmıştı ve bugün sanki enerjiye ihtiyacı olacağını düşünüyordu.

Murat Bey tüm bu ihtişama rağmen siyah bir gömlek ile krem rengi pantolonun üzerine kahverengi ceketle sade bir giyimi tercih etmişti ve parmağındaki yüzükten başka bir aksesuar kullanmamıştı. 'Bir fular fena gitmezdi hani' diye içinden geçirdi Korhan, ama sonra her şeyin çok yakıştığına karar verdi. Murat Bey peçetesini önüne sererek kızarmış ekmeğinin üstüne kaymak sürdü.

"Zeytinyağı ve zeytinlerimizi tatmanızı öneririm. Buraya yakın, Şarköy'deki zeytinliğimizde özel yetiştirildiler ve katkısızdırlar."

Garip bir şekilde kendini rahatlamış hissetti. Gerçekten harika olan kahvaltının tadını çıkardı. En başında kabalık yapmamak için çekingen durduğu kahvaltıya gömülmüş, ikinci bardak sıcak sütünü bile istemişti. Çok uzun zamandır böyle mükellef bir sofra görmemişti. Hayatındaki her şeyi olduğu gibi, yemek yeme işini de öylesine geçiştiriyordu.

Güneş tam olarak doğmuş sayılırdı. Her şeyin gümüş rengi -belki de gerçek gümüş- olduğu lavaboda ellerini yıkarken aynada kendini bayağı gergin gördü. Soğuk suyu yüzüne çarparak kendine gelmeye çalıştı. Sakin ve dingin görünmeliydi. Nasıl göründüğünün önemi var mıydı onu da bilmiyordu.

Bir görevli Murat Bey'in onu bahçede beklediğini söyledi ve yolu gösterdi. Hemen hemen hepsi şık ve tek tip giyinmiş birçok görevli vardı ve bu durum Murat Bey'e mafya babası havası veriyordu. 'Kim bilir belki de öyledir ve benden kesin bir iyilik istenecek.' diye düşündü ve gerildiğini hissedip bu düşünceleri kovmaya çalıştı kafasından.

Bahçeye çıktığında gecenin soğuğu yerini ılık bir havaya bırakmıştı. Binadan çıktığı anda Murat Bey kendisine eşlik etmeye başladı. Her hareketinde ışıltılı bir nezaket vardı. Hâlbuki gidilecek yere tek başına bile gitse kabalık olarak görmeyecek kadar şaşkın bir hâldeydi, ama nezaketi -hele de bu kadar şaşaalısını- mutlaka fark ederdi. Beraber yürümeye başladılar.

"Bizi yalnız bırakın çocuklar." kelimesi bir emirdi ve "çocuklar" mıh gibi yerlerine çakıldılar.

"İlerideki bahçede daha rahat ederiz."

Hâlbuki ona göre her yer çok özel bir peyzaj uzmanı tarafından düzenlenmiş bir sanat eseriydi. Ayrıca bir bahçe olması garip geldi.

Yürüdükleri yolda yeni fark ettiği iki yapıyı hemen tanıdı. İlk iki dikilitaş Orhun Yazıtları'nın olduğu Orhun Abideleri'nin, diğer iki dikilitaş ise Tonyukuk Abideleri'nin muhteşem sayılabilecek kopyaları idi. Uzun uzun incelemek isterdi ancak şimdilik sadece birer bakış atabildi ve Murat Bey'i takibe devam etti. Şimdi araçla girdikleri kapıdan bahçedeki en uzak köşeye doğru giden, bir patikadan az geniş, ancak bahçenin her yerinde olduğu gibi düzenli bir yoldan ilerlemeye devam ettiler. Bahçede üçer ağaç olacak şekilde çam ağaçları parça parça dağıtılmıştı. Ancak rastgele değil, düzenliydi. Ayrıca su seslerinin insanda bir dinginlik oluşturmasını sağlayacak şekilde üç adet şadırvan vardı. Bahçeyi komple çevreleyen ve anlaşıldığı kadarıyla uzun bir dikdörtgen şeklinde olan ve bakıldığında kırmızı tuğla görüntüsü verilmiş ancak betonarme oldukları anlaşılan duvarların üzerlerinde, bahçedeki o güzelliğin zıttı bir hapishane havası oluşturan tel örgüler dikkatini çekti ve belirgin şekilde yutkunmasına sebep oldu.

Duvarlarda, eşit aralıklarla yaklaşık üç metre uzunluğunda

direkler vardı ve bu direklerde eski Türk devletlerinin bayrakları bulunuyordu. Üzerinde beyaz bir örtü olan masanın yanında yine beyazlıklarıyla dikkat çeken hasır sandalyeler vardı. Masa ve sandalyelerin bulunduğu yer duvara on metre kadar yakındı ve duvarda bulunan direkteki Akhun Devleti'nin bayrağıyla sanki uyumlu olsun diye beyaz renk seçilmişti. Oturduğu zaman az ileride tam dikdörtgen bahçenin köşesinde olacak şekilde yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, aya uluyan kurt heykeli tüm bu görselliği tamamlıyordu.

Masa ve sandalyelerin üzerinde büyükçe bir şemsiye oturacakları yeri yan taraftan hafif bir eğimle gölgelendiriyordu.

"İçecek bir şey ister misiniz, yoksa sadece su yeterli mi?"

"Yok, teşekkür ederim su yeterli olacaktır."

Murat Bey bardaklara su doldururken böyle bir adamın kendisine hizmet etmesi karşısında ne düşüneceğini bilemedi.

"Eee Profesör, hayatınız nasıl gidiyor? Bir sıkıntınız ya da derdiniz var mı?"

"Zannedersem benim sıkıntılarımı konuşmak için çağrılmadım buraya."

"Aynı baban gibisin gereksiz konuşmaları sevmiyorsun." Bir anda o gereksiz resmiyet kalkmıştı sanki.

"Evet, babam çok az konuşurdu" 'Keşke boş da olsa daha fazla konuşsaydı.' diye geçirdi aklından.

"Bakın Profesör…"

"Bana Profesör diye hitap etmeniz bu ünvanı buraya çağırdığınız anlamına geliyor sanırım, çünkü bana daha önce çok az bu ünvanla hitap ettiniz."

"Zekice bir çıkarım... Ancak buraya herhangi bir profesör olarak gelmedin. Korhan Kartal ismi bizim için özel bir isim ve çok özel bir soyadı olduğu için davet edildin."

"Yani babamın oğlu olmasam burada olmazdım."

"Elbette hayır. Sen buradasın. Ancak Kartal soyadı nedeniyle daha da değerlisin."

"Mesela bana 'sen' diye hitap etmezdiniz herhâlde."

"Ben senin bebekliğini bilirim!" cümlesinde belirgin bir öfke vardı ve kalın kaşları çatılmıştı. Bir an için yüzündeki o tuhaf gülen yüz maskesi kalkmıştı, ama sonrasında biraz zorlamayla da olsa o maske yine yüzündeydi Murat Bey'in.

"Bak Korhan. Sen bize babanın emanetiydin. Seni o zor durumda öylece bırakamazdık, ama inan ki o anda üniversitenin bir tarihçiye ihtiyacı vardı."

"Yani ben alınırken birini işten atmadınız. Bakın buna sevindim." Hâlbuki şimdiye kadar bu kısmını hiç düşünmemişti.

"Murat Bey. İnanın nezaketinize hayran kaldım. Burası muhteşem bir yer. Türklük kutsallığını her yerde hissedebiliyorsunuz, ama ne olur artık söyleyin beni niye çağırdınız?"

"Aslında tam da bu kutsallık için çağırdık sizi." Sanki o bebekliği bilinen kıymetli Korhan gitmiş ve gecenin bir yarısı evinden apar topar alınan Profesör gelmişti yine.

"Bakın Profesör, temsil ettiğim oluşum nedeniyle size böyle hitap etmek zorundayım. İçimden sizi kucaklamak gelse de konu ciddiyetle, hatta ciddiyet kelimesinin bile yavan kalacağı şekilde davranmayı gerektiriyor."

"İnanın bana nasıl hitap ettiğiniz ile şu anda ilgilenmiyorum. Lütfen söyleyin artık."

"Öncelikle biz yani 'Türk Tarihini Koruma Vakfı' sizin düşündüğünüz ve aslında herkesin düşünmesini istediğimiz kadar basit bir kuruluş değiliz. Dünyanın hemen hemen her yerinde Türk tarihini ilgilendiren herhangi bir kavram, inceleme, hatta hareketin peşinden gideriz. Bu yüzden her yerde

elimizin ve kulağımızın olmasına çalışırız. Siyaset ve kısır döngülerden uzak, bizim toy dediğimiz bir üst kurul tarafından Türk isminin ve ırkının güzel ve güçlü bir yöne doğru hareket etmesini sağlamaya çalışırız. Tabii ki gücümüz yettiğince… Birçok arkeolojik, edebî ve bilimsel eseri takip eder, Türk tarihi ile ilgisini kontrol ederiz. Bazen mitlerin, efsanelerin peşinden koşar bazen de kendimizi Lolan Güzeli'nin[1] kemiklerini incelerken buluruz. Yeni bir şey bulunduysa genellikle bunu kazara o bölgenin halkları bulur ve genellikle açgözlülük edip bundan para kazanmaya çalışır. Bu yüzden özellikle Avrupa'da bu tür illegal pazarların içerisinde mutlaka olmaya çalışırız. Gözlerimiz görür, kulaklarımız duyar.

"Neden özellikle Avrupa?"

"Genellikle bu buluntuları alacak kişiler bu işi Avrupa üzerinden yapar."

"Hâlâ parçaları birleştiremiyorum."

"Az daha sabır, anlatıyorum. İşte bu kulaklarımızdan bir tanesi Almanya'da deri üzerine yazılmış bir yazmadan bahsetti. Bir Rus onu satmaya çalışıyormuş."

"Sizin için neden bu kadar önemli ki bu yazma?"

"Bu yazmanın ilk dört sayfasını arkadaşlarımızdan biri görmüş. Üzerinde Köktürk alfabesine benzeyen runik bir alfabe ile yazılmış yazılar varmış." Köktürk kelimesini kullanması ne kadar şaşırtmasa da ilk anda irkilmesine sebep oldu. Bu isim yıllarca Göktürk olarak yanlış telaffuz edilmişti.

"Tarihte runik alfabe kullanan ve Köktürk alfabesine benzeyen alfabeler kullanan çok millet olmuştur. Kuzey Avrupa halkları bile kullandılar."

---

[1] **Lolan Güzeli**: Çin'in Doğu Türkistan Özerk Bölgesinde bulunan 3800 yıllık ve Türk soyundan olduğu düşünülen mumya…

"Zaten kelime anlamı 'sır' demek olan runik alfabe içinde çokça gizem barındırır. Ancak konumuz bu değil. Bu dört sayfayı elli bin euro karşılığında satın aldık ve diğer sayfalar için yüz bin euroya anlaştık."

"İyi bir rakam…"

"Yaptırdığımız karbon testinde yazmaların sekiz bin yıllık olduğunu öğrendik."

"Sekiz bin yıllık mı? Nerede bulunmuş bu yazmalar?"

BÖLÜM 3

BILDIRCIN

"Murat Bey siz ne söylediğinizin farkında mısınız? Runik alfabe hakkında hâlâ çalışmalar devam etmekle beraber en fazla MÖ 500 yıllarına götürülebilir ki bu tarih de Asya toplumlarındaki tarihtir. Siz MÖ 6000'den bahsediyorsunuz. Bu gerçekse bırakın Türk tarihini dünya tarihini değiştirir."

"Bizim için en önemli şey gerçeklerdir. Biz gerçeğe ulaşmanın derdindeyiz. Tabii ki bu gerçek kuruluşumuzun amacına hizmet ederse daha da değerli olur."

Murat Bey sanki basın açıklaması yaparmışçasına ciddi bir tavır içerisinde konuşmuştu.

Korhan ise sanki onu duymamışçasına heyecan içerisinde olaya kilitlenmişti.

"Yazmaları çözebildiniz mi, hangi uygarlığa ait?"

Aslında aklında binlerce soru en öne geçmek için birbiriyle savaş hâlindeydi.

"Aslında çözemedik. Daha doğrusu çözmedik."

"Yine bilmece gibi konuşmaya başladınız. Sizin gibi 'her yerde eli kulağı olan' bir kuruluş nasıl olur da bunu çözemez?"

"Açık konuşacağım Profesör. Bulunacak olan her neyse mutlaka gizlenmeli. En büyük önceliğimiz gizlilik…"

"Neden?"

Açıklamaya çalıştığı konu o kadar canını sıkmıştı ki o kalın kaşlarının arasındaki boşluk tamamen yok olmuştu.

"Bu yazmaların Türk tarihi ile ilgili olduğu hakkında derin şüphelerimiz var."

"Bu kanıya nasıl vardığınızı sormayacağım. Gizlilik konusundaki soruma tekrar dönüyorum. Neden bu kadar gizlenmeli?"

"İşte tam bu sebepten... Türk tarihini ilgilendiren bir konu ise ancak bizi yücelten bir şey bulursak ve açıklanmaya değerse konuyu duyururuz, ama değilse..."

"Ama değilse tarihin karanlık raflarına saklar, hatta yırtar atarız mı diyorsunuz. O zaman yanlış bir kişiyle konuşuyorsunuz. Ben tarihi bir bilim olarak gören bir kişiyim. Akademik olarak dibe vurmuş olabilirim, ama mesleki haysiyetimi yitirmedim daha."

"Ah Korhan Kartal, ah! Tam babanın oğlusun. Öyle bir şey demedim. Sadece bilmesi gerekenler bilir demek istemiştim."

"Bu söylediğinizin benim söylediğimle farkı ne?"

"Farkı şu: Türk ırkı tarihin en dominant karakterlerinden biridir. Şanlıdır, yücedir. Değdiği bütün uygarlıklara uzun vadede güzellikler sunmuş ya da onları korumuştur. Fethettiği topraklara bile merhametle yaklaşmıştır. Yüzyıllarca İslam dininin kalkanı olmadık mı? Şimdi geçmişimizle ilgili tüm yüce değerler bir deri parçasında yazan kelimelerle kirlenmemeli."

"Paranoyakça bir yaklaşım bu... Siz söylediniz daha çözemediğinizi."

"Siz bizdensiniz. Bizim evladımızsınız. Bu yazmaları bizim için inceleyip sonuçları paylaşacağınızı, ama sadece bizimle paylaşacağınızı umuyoruz."

"Ben şartımı söyledim. Bu belgelere bilimsel bir bulgu olarak yaklaşırım ve dünyaya açıklanmasını beklerim. Tarih denilen tüm geçmiş hikâyeleri, hatta bilinen Türk tarihini bu

açıklamalara borçluyuz. Thomsen Orhun Yazıtları'nı çözüp açıklamasaydı. Bu bahçedeki kopyalarıyla övünüyor olamazdınız."

"Şimdi bana size güvenmekle hata yaptığımızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, elbette öyle değil, ama bu ne bileyim 'etik' değil en azından…"

"Lütfen Profesör. Hayatınızda düşünemeyeceğiniz kadar zengin ederiz sizi."

"Meseleyi para mı zannediyorsunuz? İşte şimdi benim size olan saygımı yitirdiniz. Nasıl böyle bir yaftayı bana uygun görürsünüz?"

"Tamam, tamam, özür dilerim. Gerçekten. Ben çok az kişiden özür diledim bu hayatta, ama ne kadar size ihtiyacımızın olduğunu anlayın. Benim bile ayarlarımı bozdu. Heyecanlıyız. Bu yüzden istemeden de olsa sizi kırdıysam özür dilerim. Baştan alalım mı?"

Korhan ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçekten bu kadar kodaman bir insanın böyle bir üslupla konuşacağını tahmin etmemişti. Hele on saniye içerisinde iki defa özür dileyeceğini söyleseler inanamazdı. Daha ziyade bundan sonra ikna çalışmalarının tehditle devam edeceğini düşünüyordu.

"Peki Murat Bey, lütfen bana biraz düşünme fırsatı verin."

"Burasını eviniz olarak düşünün ve rahatlayın. Tüm ihtiyaçlarınız karşılanacak. Sadece istemeniz yeterli. Ancak fazla zamanımız yok. Yazmaların içeriğini ve geri kalanlarının satın almaya değip demeyeceğini öğrenmemiz gerekli."

"Sekiz bin yıllık bir yazma... İçerisinde çocuklara masal bile anlatılsa yine de çok değerli… Pek o konuları bilmem, ama söylediğiniz maliyetin çok üstünde satabilirsiniz."

"Bunları sonra konuşuruz. Şimdilik müsaadenizi istiyorum. İsterseniz yazmaları arkadaşlar size göstersin. Öğlen yemeğinden sonra yine bir araya gelelim."

"Yani buradan ayrılmama izin yok anlaşılan."

"Misafirimizsiniz. Böyle düşünmeyin. Biz misafirlerimizi iyi ağırlarız."

Bu son cümle iyi niyetli miydi, yoksa gizli bir tehdit mi içeriyordu, tam olarak anlayamamıştı.

Murat Bey sakin, ama hızlı adımlarla bulundukları yeri terk ederken oturduğu sandalyeden kalktı. Daha fazla oturmak istemediğinden ters istikamette bahçede dolaşmaya başladı. Kurt heykelinin işçiliği dikkatini çekti. Sanki uluması bitince üzerine atlayacakmış gibiydi. Kafasını çevirdiğinde arkasında o şık giyinmiş "arkadaşlardan" birini gördü. Bu kadar kamera bolluğunda kaçacağını mı düşünmüşlerdi, yoksa az önce Murat Bey'in bahsettiği gibi ihtiyaç hâlinde camı mı kırması gerekiyordu? Karakterinde birilerine kaba davranmak yoktu. Şimdi de sadece verilen emirleri uygulayan kişilere içindeki öfkeyi kusmayacaktı.

Öfkeliydi, ama kime olduğunu kestiremiyordu. Şadırvanlardan birine gelince eline az bir su alarak yüzünü yıkadı. Ne yapmalıydı? Böyle bir buluntuyu incelemek için can atıyordu. Bu fırsat kendisi gibi sıradan bir tarihçinin eline kaç defa geçerdi. Hem adamların kötü bir niyetleri de yoktu. Kendisi incelemese eninde sonunda birisini bulacaklar ve Korhan Kartal o yazmaları belki de en iyi ihtimalle bir müzede camekânın dışından seyredecekti, ama ya idealleri? Kendi kendine defalarca ettiği yeminler. Derin bir of çekti. Gözlerini kapatıp yüzünü güneşe doğru döndü. Beyni durmak üzereydi.

Sonra yazmalara bir göz atmanın kimseye bir zararı ol-

mayacağına karar vererek koyu camlı gözlüklerden gözlerini görmediği ve yüzünde de herhangi bir ifade bulamadığı şık giyinmiş "arkadaşa" yazmaları görmek istediğini söyledi.

Binaya tekrar girdiğinde salonun giriş kapısını geçtiklerini fark etti. Sağ tarafta bir kapı açıldığında aslında bir merdivenin ilk basamakları olduğunu anladı. Kıvrılarak bir kat kadar aşağı indiklerinde karşılarına yine bir kapı çıktı. Kapı bir koridora açılıyordu. Koridor hafif bir ışıkla aydınlanıyor ve bu gerginliğini daha da arttırıyordu. Soldaki kapılardan birinin önünde iki nöbetçinin elinde kendisinin bile tanıyabildiği dünyanın en bilinen silahı vardı. AK-47 yani namıdiğer Kalaşnikof. Nöbetçilerden biri kenara çekilirken diğeri çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

Oda hemen hemen beş metreye beş metre ebatlarındaydı. Odanın içinde bir masa, sandalye, duvarın bir tarafını tamamen kaplayacak sedire benzeyen bir kanepe vardı ve hepsi çelikti, ama geldikleri hole göre daha aydınlık olmasına rağmen yine de hapishane kasveti vardı. Masanın üstünde bir laptop ve hemen yanında yaklaşık bir metre boyunda rulo kutu vardı. İçinde ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Sürekli kendisini takip eden görevliye döndü.

"Beni yalnız bırakın artık ama. Bu iş konsantre gerektirecek."

"Kusura bakmayın efendim, ama burada kalmak zorundayım. Aldığım emir bunu gerektiriyor." dedi ve kapıyı üzerlerine kapadı.

"Bari bir yere otur."

"Ben böyle iyiyim efendim. Teşekkür ederim."

"Kaç yaşındasın sen?"

"23 efendim."

"Bana efendim demeyi kesersen oturduğunu kimseye söylemem." Ama odadaki iki tane kamerayı fark edince saçma bir cümle sarf ettiğini anladı. Oyun ev sahiplerinin istediği gibi oynanacaktı.

Rulo kutuyu özenle açtı. İçeriye garip bir koku yayıldı. Deri parşömeni dışarıya çıkardığında elli santimetre kenarları olan çok düzgün bir kare şeklinde olduğunu gördü. Çok heyecanlanmıştı ve elleri titriyordu. Ancak parşömen sanki sekiz bin yıllık değil de daha dün yapılmış gibi temiz görünüyordu. Karşısına Kumran Yazmaları gibi parçalanmış bir şeyler çıkmasını umuyordu ki Kumran Yazmaları'nın 1900 yıllık olduğunu biliyordu. Üzerinde başparmağının tırnağı büyüklüğünde harfler vardı.

Evet, harfler Köktürk harflerine benziyordu, hatta çok benziyordu, ama bir tuhaflık vardı sanki. Harfler o kadar netti ki mürekkebi kurumamış gibiydi. Refleks olarak elini sürmekten kaçındı eline bulaşacak diye. Sonra kendi kendine güldü. İşte son zamanlardaki en yakın arkadaşı yalnızlık yine onu ziyaret etmişti. 'Psikolojik destek almam lazım!' diye geçirdi içinden, ama bunun ne yeri ne de sırasıydı.

Sonra laptopun düğmesine basıp açtı. Çok hızlı açıldı ve ekranda vakfın sembolü olan yukarıya doğru bakan iç içe geçmiş üç hilal ile büyük harflerle TTK harfleri belirdi. Kısa bir an sonra ekran açıldı ve turkuaz rengi bir ekranda sadece iki dosya olduğunu gördü. Buradaki hiçbir şey rastgele düzenlenmemişti. Bir bilgisayardaki ekran rengi bile Türk'tü. Dosyalardan birinde "alfabe" diğerinde "yazmalar" yazıyordu. Bilgisayarda internet bağlantısı yoktu.

Alfabe yazan dosyayı açtığında onlarca alt dosya açıldı. Orhun Yazıtları, Köktürk alfabesi, Yenisey Taşları ilk dikkati-

ni çekenler oldu. Tahmin ettiği kadarıyla dosyalar çalınmasın diye internet yoktu ve ihtiyaç duyabileceğini düşündükleri tüm kaynakları bu dosyada hazırlamaya çalışmışlardı. İkinci dosya açılınca yazmaların taranarak buraya aktarıldığını anladı. Uzun bir süre tüm dosyalardaki bilgileri dikkatlice inceledi. Saate baktığında epeyce zamandır burada olduğunu anladı. Belinin ağrısı yüzünden sandalyeden kalkıp biraz bacaklarını hareket ettirdi.

Tam bu sırada kapı açıldı ve kapıdaki korumalardan bir tanesi Murat Bey'in Profesör'ü yukarıda beklediğini söyledi.

Çıktıkları yoldan bahçeye açılan kapıya geldiklerinde tekrar güneşi göreceğini zannederken havanın kapattığını anladı. Hafif de rüzgâr çıkmıştı. Mart ayı gerçekten çok dengesiz bir aydı. Az önce güneş sımsıcak ısıtırken şimdi rüzgârla içi ürpermişti. Arkasından gelen Murat Bey'in sesiyle irkildi:

"Bahçede planlıyordum öğle yemeğini, ama sanırım içeride yemek zorundayız. Özel olarak istediğiniz bir şey var mı?"

Son zamanlarda yemek diye yediklerini düşününce sıcak bir çorbaya bile tavdı aslında.

"Hiç önemli değil. Uzun zamandır çok seçici değilim açıkçası…"

Murat Bey hafif bir tebessümle içeriye buyur etti. Kahvaltı ettikleri salonda bu sefer büyük masada hazırlanmıştı yemek. Bembeyaz kıyafetler içinde bir görevli çorba içmek isteyip istemediğini sordu. Başıyla "evet" işareti yaptığında gerçekten sıcak bir çorbaya ihtiyaç duyduğunu hissetti. Kendisi için hazırlanan sandalyeye oturdu. Çorbası dumanı tüterek önüne konduğunda masadaki ekmeklerden kepekli olanından bir dilim alarak elinde kaşıkla duraksadı. Kafasını kaldırdığında Murat Bey'in ceketini çıkarıp gömleğin kollarını katladığını

ZÜLKARNEYN
MU'NUN SIRRI

"Yazdım.
Her şeyi, Mu'nun bize hediye ettiği
Vaas harfleriyle yazdım.
Demirdöğenlerin dilinden de yazdım.
Her şeyi harfi harfine doğru yazdım."

Sorok Yazmaları

8000 yıllık geçmişin parşömenlerinden günümüze gelen bir sır. O sırrın peşinde genç bir profesör ve arkadaşları.
Türklerin kökeninin bu sırdaki rolü nedir?
Kıyametin kapıları aralanıyor. Tüylerinizi diken diken edecek bir maceraya hazır mısınız?

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579758